

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-461/10

**Bonnier Audio AB in drugi
proti
Perfect Communication Sweden AB**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Högsta domstolen)

„Avtorska pravica in sorodne pravice — Internetna obdelava podatkov — Poseg v izključno pravico — Zvočne knjige, ki so prek strežnika FTP z uporabo specifičnega IP-naslova, ki ga je dodelil ponudnik internetnih storitev, postale dostopne na internetu — Odredba sodišča, naj ponudnik internetnih storitev razkrije ime in naslov uporabnika IP-naslova“

Povzetek sodbe

1. *Približevanje zakonodaj — Hramba podatkov, pridobljenih ali obdelanih v zvezi z zagotavljanjem javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev ali javnih komunikacijskih omrežij — Direktiva 2006/24 — Področje uporabe — Kršitev avtorske pravice prek interneta*

(direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2002/58, 2004/48, člena 8 in 15, in 2006/24)

2. *Približevanje zakonodaj — Sektor za telekomunikacije — Obdelava osebnih podatkov in varstvo zasebnosti na področju elektronskih komunikacij — Direktiva 2002/58 — Uveljavljanje pravic intelektualne lastnine — Direktiva 2004/48 — Kršitev avtorske pravice prek interneta*

(direktivi Evropskega parlamenta in Sveta 2002/58 in 2004/48)

1. Direktivo 2006/24 o hrambi podatkov, pridobljenih ali obdelanih v zvezi z zagotavljanjem javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev ali javnih komunikacijskih omrežij, in spremembi Direktive 2002/58 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah) je treba razlagati tako, da ne nasprotuje uporabi nacionalne zakonodaje, ki temelji na členu 8 Direktive 2004/48 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine, ki dovoljuje, da se ponudniku internetnih storitev zaradi identifikacije naročnika ali uporabnika interneta odredi, naj imetniku avtorske pravice ali njegovemu pravnemu nasledniku razkrije podatke o identiteti naročnika, ki mu je ponudnik internetnih storitev dodelil specifičen IP-naslov (internetni protokol), ki naj bi bil uporabljen pri kršitvi navedene pravice, ker taka zakonodaja ne spada na področje uporabe *ratione materiae* Direktive 2006/24.

Prvič, iz skupne obravnave člena 11 in uvodne izjave 12 Direktive 2006/24 je razvidno, da ta direktiva določa posebno ureditev, ki razveljavlja in nadomešča splošno veljavno Direktivo 2002/58 in zlasti njen člen 15(1).

Drugič, zadevna zakonodaja sledi namenu, ki je drugačen od namena Direktive 2006/24. Nanaša se namreč na posredovanje podatkov v okviru civilnega postopka zaradi ugotovitve posega v pravice intelektualne lastnine, medtem ko se Direktiva 2006/24 nanaša izključno na obdelavo in hrambo

podatkov, ki jih pridobivajo in obdelujejo ponudniki javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev ali javnih komunikacijskih omrežij, in sicer zaradi preiskovanja, odkrivanja in pregona hudih kaznivih dejanj, in na posredovanje teh podatkov pristojnim nacionalnim organom. Zato v postopku v glavni stvari to, da zadevna država članica še ni prenesla Direktive 2006/24, čeprav se je rok za prenos iztekel, ni upoštevno.

(Glej točke 40, 43, 44, 46 in 61 ter izrek.)

2. Direktivo 2002/58 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah) in Direktivo 2004/48 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine, je treba razlagati tako, da ne nasprotujeta nacionalni zakonodaji, ki dovoljuje, da se ponudniku internetnih storitev zaradi identifikacije naročnika ali uporabnika interneta odredi, naj imetniku avtorske pravice ali njegovemu pravnemu nasledniku razkrije podatke o identiteti naročnika, ki mu je ponudnik internetnih storitev dodelil specifičen IP-naslov (internetni protokol), ki naj bi bil uporabljen pri kršitvi navedene pravice, ker ta zakonodaja omogoča nacionalnemu sodišču, pri katerem je oseba s procesnim upravičenjem vložila prošnjo za odredbo o razkritju osebnih podatkov, da glede na okoliščine vsakega primera in ob ustreznem upoštevanju zahtev, ki izhajajo iz načela sorazmernosti, pretehta obstoječe nasprotne interese.

Države članice morajo namreč ob prenosu teh direktiv paziti, da se oprejo na razlago navedenih direktiv, ki omogoča zagotovitev pravnega ravnovesja med različnimi temeljnimi pravicami, varovanimi s pravnim redom Unije. Dalje, organi in sodišča držav članic morajo ob uporabi ukrepov za prenos teh direktiv ne zgolj razlagati nacionalno pravo v skladu s temi direktivami, temveč tudi paziti, da se ne oprejo na tako razlago teh direktiv, ki bi bila v nasprotju z navedenimi temeljnimi pravicami ali z drugimi splošnimi načeli prava Unije, kot je načelo sorazmernosti.

(Glej točki 56 in 61 ter izrek.)